

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Q. T. D.**, narozen X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2020, č. j. MV-58928-4/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 14. 5. 2020, č. j. MV-58928-4/SO-2020, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 3. 2020, č. j. OAM-2507-19/ZR-2019, **se pro vady řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2020, č. j. MV-58928-4/SO-2020, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 3. 2020, č. j. OAM-2507-19/ZR-2019. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 77 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu stanovil lhůtu k vycestování z území v délce třiceti dnů od právní moci rozhodnutí. Důvodem zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byla dle správních orgánů skutečnost, že Polská republika rozhodla o vyhoštění žalobce ze svého území z důvodu porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území Polské republiky.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalovaného, jíž odůvodňuje zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalovaný naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Mimo zjevně chybné právní úvahy totiž žalovaný naprosto svévolně aplikoval zásady správního řízení v neprospěch žalobce. Žalobce zejména nesouhlasí s postupem žalovaného, který napadeným rozhodnutím aproboval postup správního orgánu prvního stupně, který si počínal v rozporu se základními zásadami správního řádu, když rezignoval na svou povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nesprávně vyhodnotil zjištěné skutečnosti. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporné a nelogické. V neposlední řadě se pak žalovaný řádně nevypořádal s odvolacími důvody žalobce a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
3. Dle názoru žalobce je stěžejní spornou otázkou posouzení toho, zda existují skutečně důvody pro zrušení trvalého pobytu žalobce na základě § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Žalobce nezasílá, že byl skutečně v minulosti prověřován polskými orgány, přičemž negativní konotace vážící se k osobě žalobce z pohledu polských orgánů mají původ v ekonomické činnosti žalobce na polském území. Tyto skutečnosti však byly postaveny najisto žalobcem doloženými rozhodnutími polských orgánů činných v trestním řízení, které jednoznačně postavily otázku žalobcova zavinění najisto tak, že bylo konstatováno, že se žalobce žádné trestné či správně-deliktní činnosti nedopustil, a to ani v oblasti daňové či jakékoliv jiné.
4. Žalobce namítal, že žalovaný danou otázku posoudil nedostatečně a logicky rozporně. Žalovaný na jednu stranu uvádí, že důvodem pro zrušení pobytového oprávnění žalobce byl samotný zápis do seznamu nežádoucích osob, a dále konstatuje to, že není oprávněn zpochybňovat a přezkoumávat rozhodnutí jiného státu, aby pak naopak zaujal jednoznačné stanovisko o tom, že obsah takového rozhodnutí splňuje důvod pro zrušení platnosti pobytového oprávnění. Takové zdůvodnění je dle žalobce vnitřně rozporné a nelogické. Z žalobcem předložených podkladů je zřejmé, že žádnou trestnou ani jinou závadnou činnost na území Polska nespáchal.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Žalobce je přesvědčen, že nebyly naplněny důvody pro zrušení jeho trvalého pobytu, což vyplývá z jím doložených podkladů. Rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu neobsahuje dostatečné vypořádání odvolacích důvodů žalobce, čímž žalovaný rezignoval na svou povinnost coby odvolacího orgánu.
6. Dále žalobce poukázal na zcela nedostatečné vypořádání odvolací námitky ohledně přiměřenosti napadeného rozhodnutí v intencích § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména s ohledem na jeho rodinné vazby. Tyto vazby byly správními orgány bezpečně zjištěny, avšak nezohledněny. Žalobce namítal, že rozhodnutí obou správních orgánů jsou zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Závěr žalovaného a správního orgánu prvního stupně o přiměřenosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je dle žalobce v naprostém rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Dle názoru žalobce se správní orgány ani nepokusily zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce má na území České republiky vytvořeny silné rodinné vazby (manželka a děti), povolení k trvalému pobytu na území České republiky má žalobce již více než 20 let, většinu svého dospělého života tedy prožil v České republice. Ve Vietnamu již nemá žalobce žádné relevantní vazby. Žalobce považuje Českou republiku za svůj domov, jehož ztráta by pro něj byla značnou osobní tragédií. Dle názoru žalobce se oba správní orgány vypořádaly s přiměřeností rozhodnutí jen v omezeném rozsahu, nikoli v celé šíři kritérií daných judikaturou a § 174a zákona o pobytu cizinců, jednaly tak v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost s tím, že skutkový stav a průběh správního řízení byl dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí, ve kterém se žalovaný řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce včetně přiměřenosti rozhodnutí. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, ačkoli žalobce nesouhlasil s rozhodnutím bez jednání. Jednání v této věci však nebylo třeba konat, jelikož dochází ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spise a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 72 odst. 1 s. ř. s. a § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, byť soud přisvědčil jen některým žalobním bodům, jak bude vysvětleno níže.
11. Soud se nejdříve zaměřil na žalobní námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když žalobce namítal, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž především poukazoval na skutečnost, že nebyly zohledněny podklady, které předložil již správnímu orgánu prvního stupně, a to rozhodnutí polských orgánů činných v trestním řízení, které dospěly k závěru, že žalobce se žádné trestné či správně-delikttní činnosti nedopustil. Nedostatečná skutková zjištění spatřoval žalobce i v tom, že správní orgány se ani nepokusily zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců z hlediska naplnění jednotlivých posuzovaných kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců a vymezených žalobcem odkazovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
12. Z obsahu správního spisu, který soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Žalobci bylo dne 27. 4. 2002 uděleno povolení k trvalému pobytu na území ČR. Před zahájením správního řízení (přezkoumávaného soudem v tomto řízení) v roce 2019 prováděl správní orgán prvního stupně konzultační řízení dle čl. 25 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. 12. 2006, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II), ve znění pozdějších předpisů, přičemž správní orgán prvního stupně komunikoval prostřednictvím Policejního prezidia ČR, odboru mezinárodní policejní spolupráce, s polským orgánem SIRENE Polsko. Ze zprávy Policejního prezidia ČR ze dne 22. 7. 2019 plyne, že SIRENE Polsko sděluje, že žalobce vložil do národní evidence nežádoucích osob a následně do SIS II Urząd do spraw cudzoziemców (cizinecký úřad) na základě žádosti vedoucího celní správy dne 16. 8. 2018. Jako důvod je uvedeno, že vstup žalobce do země nebo jeho pobyt v Polsku představuje hrozbu veřejnému pořádku a bezpečnosti nebo zájmům Polska s tím, že na základě daňového auditu a daňového řízení ohledně DPH provedených ve společnosti CARI sp. z o. o. (řízené žalobcem) byla vydána daňovým úřadem v Lodži daňová rozhodnutí zahrnující pohledávky na daních převyšující částku 6 000 000 PLN. Národní záznam za účelem vyhoštění i záznam v SIS byly vydány na 5 let (do 15. 8. 2023). Dále se ve zprávě Policejního prezidia ČR uvádí, že dne 6. 3. 2019 bylo vydáno rozhodnutí o navrácení pod sp. zn. NW-LO/063/D-ZDP/2019, vydané vedoucím důstojníkem pohraniční stráže v Lodži, kterým bylo žalobci zakázáno vstupovat znovu do Polska na dobu 5 let z důvodu, že vstup a pobyt žalobce na území Polska představuje hrozbu veřejnému pořádku a bezpečnosti nebo zájmům Polska, a z důvodu, že žalobce se zdržoval v Polsku po dobu, kdy byl veden v registru nežádoucích osob. Rozhodnutí o navrácení se stalo základem pro prodloužení trvání platnosti obou národních zákazů a záznamu v SIS do 4. 4. 2024. Dále je ve zprávě Policejního prezidia ČR uvedeno, že SIRENE Polsko žádá o sdělení, zda povolení k trvalému pobytu v České republice bude žalobci ponecháno, aby případně polská strana na základě této informace a žádosti mohla vymazat záznam žalobce ze SIS.
13. Přílohou výše zmiňované zprávy Policejního prezidia ČR bylo rozhodnutí velitele Úřadovny Pohraniční stráže v Lodži ze dne 6. 3. 2019, sp. zn. NW-LO/063/D-ZDP/2019, (dále jen „rozhodnutí o navrácení žalobce“), ze kterého plyne, že bylo nařízeno navrácení žalobce do Vietnamu a dále byl vydán zákaz opětovného vstupu žalobce na území Polské republiky a ostatních států Schengenského prostoru na dobu 5 let. Z odůvodnění rozhodnutí plynou skutečnosti uváděné již výše ve zprávě Policejního prezidia ČR. O Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

navrácení žalobce bylo rozhodnuto ze dvou důvodů. Prvním důvodem byla skutečnost, že žalobce byl zapsán do seznamu cizinců, jejichž pobyt na území Polské republiky je nežádoucí (čl. 302 odst. 1 bod 7 polského zákona o cizích státních příslušnících ze dne 12. 12. 2013, ve znění pozdějších předpisů). Druhým důvodem bylo ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a zájmů Polska ze strany žalobce v souvislosti s jeho aktivitami ve společnosti CARI sp. z o. o. (čl. 302 odst. 1 bod 9 téhož polského cizineckého zákona).

14. Z obsahu správního spisu dále plyne, že správní orgán prvního stupně vydal dne 5. 9. 2019 oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ve věci řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 77 odst. 2 písm. e) a g) zákona o pobytu cizinců. Dne 21. 1. 2020 byl žalobce vyslechnut správním orgánem prvního stupně, přičemž se vyjadřoval ke svým osobním, rodinným a majetkovým poměrům. Žalobce popsal své ekonomické aktivity v Polsku, přičemž mimo jiné uvedl, že někdo zneužil jméno společnosti CARI sp. z o. o., založené žalobcem, přičemž neznámá osoba prodávala falešné účetní doklady, které si jiné osoby dávaly do účetnictví. Žalobce zdůraznil, že trestní stíhání bylo zastaveno, jelikož se prokázalo, že trestnou činnost nespáchal žalobce. Dále žalobce uvedl, že do Polska přicestoval dne 10. 10. 2018, přičemž nevěděl o tom, že by měl zákaz vstupu do Polska. Při svém výslechu žalobce předložil do spisu dvě rozhodnutí polských orgánů činných v trestním řízení ohledně svého trestního stíhání, kterými dokladoval, že trestní řízení bylo zastaveno.
15. Soud zjistil z usnesení o zastavení vyšetřování, vydaného Obvodním oddělením policie v Rzgów dne 28. 7. 2015, sp. zn. RSD 218/14, že bylo zastaveno vyšetřování žalobce ve věci daňových dokladů v období od 4. 5. 2013 do 30. 12. 2013 a jejich použití jako pravých a padělání podpisu na přiznání o výši dosaženého příjmu plátcem daně z příjmů právnické osoby v období od 11. 3. 2014 do 3. 4. 2014 a jeho použití jako pravého u Finančního úřadu v Lodži. Jako důvod pro zastavení vyšetřování je uvedeno, že nebyl odhalen pachatel. Na usnesení se nachází i doložka Okresní prokuratury v Pabianicích, že prokurátor souhlasí se zastavením vyšetřování.
16. Z dalšího žalobcem do správního spisu předloženého usnesení o zastavení vyšetřování, vydaného ředitelem Celního a finančního úřadu v Lodži dne 4. 3. 2019, sp. zn. RKS.1221.2018.368000.CZS-2.BK, soud zjistil, že bylo zastaveno vyšetřování žalobce, který byl obviněn z toho, že následkem nesprávného vedení účetní knihy v období od 1. 5. 2013 do 31. 12. 2013 uvedl v oprávněném přiznání o výši dosaženého příjmu společnosti CARI sp. z o. o. v daňovém roce 2013 nepravdivé údaje tím, že snížil částku příjmů a nadhodnotil výdaje. Jako důvod pro zastavení vyšetřování je uvedeno, že žalobce popsaný daňový trestný čin nespáchal. Zároveň bylo stejným usnesením zastaveno i vyšetřování žalobce, který byl obviněn z toho, že v období od května 2013 do března 2014 v souvislosti s podnikáním společnosti CARI sp. z o. o. uváděl nepravdivé údaje v jednotlivých měsíčních daňových přiznáních ohledně daně z přidané hodnoty za účelem snížení daňové povinnosti. Jako důvod pro zastavení vyšetřování je uvedeno, že žalobce popsaný daňový trestný čin nespáchal. Na usnesení se nachází i doložka Okresní prokuratury v Pabianicích ze dne 13. 3. 2019, že prokurátor potvrzuje usnesení o zastavení vyšetřování.
17. Správní orgán prvního stupně umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož žalobce využil a předložil své písemné vyjádření ke shromážděným podkladům. Následně správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o zrušení platnosti povolení žalobce k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

18. Podle § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců platí, že „*ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže jiný členský stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*“
19. Z napadeného rozhodnutí žalovaného i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud zjistil, že oba správní orgány shledaly jako důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce tu skutečnost, že žalobce byl vyhoštěn z Polska rozhodnutím o navrácení žalobce z důvodu, že žalobce dle názoru obou správních orgánů porušil právní předpisy Polska upravující vstup a pobyt cizinců na území Polska, když žalobce přicestoval do Polska, ačkoli byl veden jako nežádoucí osoba. Rozhodnutí obou správních orgánů nebyla založena na tom, že by existovalo důvodné podezření, že žalobce spáchal závažnou trestnou činnost na území Polska ve smyslu § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, byť oba správní orgány stručně zmínily trestní stíhání žalobce na území Polské republiky při posuzování přiměřenosti rozhodnutí.
20. Dle názoru soudu však výše uvedené skutkové zjištění obou správních orgánů, že žalobce porušil právní předpisy Polské republiky upravující vstup a pobyt cizinců na území Polska, nemá oporu ve správním spise, jak bude soudem vysvětleno níže. Soud podotýká, že skutková zjištění správního orgánu prvního stupně de facto v celém rozsahu aproboval žalovaný, přičemž soud vychází z toho, že správní řízení prvostupňové a odvolací tvoří jeden celek v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení. Soud proto zkoumal skutková zjištění obou správních orgánů.
21. Správní orgán prvního stupně uvedl na straně 2 svého rozhodnutí, že „*je zcela zřejmé a prokázané, že účastník se úmyslně dopustil porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území Polské republiky, neboť vstoupil na území Polské republiky v době, kdy byl veden v registru nežádoucích osob a měl zakázaný vstup na území Polska.*“ Dále správní orgán prvního stupně konstatoval ve svém rozhodnutí, že „*z důvodu zjištěného nelegálního pobytu v Polské republice, kdy účastník řízení nerespektoval předchozí rozhodnutí o zákazu vstupu a pobytu na území Polské republiky, bylo dne 6. 3. 2019 vydáno rozhodnutí o navrácení...*“ Soud shledal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se zjištěními správního orgánu prvního stupně.
22. Soud především konstatuje, že není zřejmé, jak dospěly správní orgány k závěru o existenci rozhodnutí, které by žalobci zakazovalo vstup a pobyt na území Polska k datu 10. 10. 2018, kdy byl žalobce kontrolován a následně zadržen příslušníky Pohraniční stráže v Lodži. V rozhodnutí o navrácení žalobce ani ve výše zmiňované zprávě Policejního prezidia ČR není žádná zmínka o tom, že by měl v uvedené době žalobce jakýmkoli správním či soudním rozhodnutím zakázán vstup a pobyt na území Polska. Naopak v obou dokumentech se píše pouze o tom, že žalobce byl zapsán do národní evidence a posléze do SIS II na základě žádosti ředitele polské daňové a celní správy dne 16. 8. 2018. Z lustrace v systému SIS založené ve správním spise rovněž plyne pouze tolik, že žalobce je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

označen jako nežádoucí cizinec, jsou uvedena opatření při kontaktu se žalobcem na hranici a ve vnitrozemí, ovšem důvod zápisu žalobce jako nežádoucí osoby není uveden. Soudu není exaktně známa právní úprava Polské republiky ohledně označení cizince jako nežádoucí osoby, avšak soudu je známa právní úprava označování nežádoucích osob v § 154 zákona o pobytu cizinců, ze které plyne, že označení cizince za nežádoucí osobu provádí policie, přičemž policie ze zákona nesděluje cizinci jeho zařazení do evidence nežádoucích osob. Podkladem pro zařazení do evidence nežádoucích osob mohou být rozhodnutí o trestním či správním vyhoštění, avšak právní úprava počítá se zařazením do evidence nežádoucích osob i v dalších případech, aniž by bylo vydáno rozhodnutí o zákazu vstupu či pobytu na území ČR. Ustanovení § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců umožňuje policii označit cizince za nežádoucí osobu na základě pouhé žádosti příslušných orgánů, aniž by předcházelo jakékoliv rozhodnutí. Samotné označení cizince za nežádoucí osobu není správním rozhodnutím (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 Azs 478/2018-24). Ve zmiňované zprávě Policejního prezidia ČR se uvádí, že důvodem označení žalobce jako nežádoucí osoby je skutečnost, že žalobce představuje hrozbu veřejnému pořádku nebo zájmům Polska, přičemž jsou zmiňována daňová řízení ohledně DPH společnosti CARI sp. z o. o, kdy byla vydána daňovým úřadem rozhodnutí zahrnující pohledávky na daních převyšující 6 000 000 PLN. Ani z těchto údajů však dle soudu nevyplývá, že by existovalo v říjnu 2018 nějaké rozhodnutí o zákazu vstupu či pobytu žalobce na území Polské republiky. Soud předpokládá, že právní úprava označování nežádoucích osob a zařazování do systému SIS II je v Polské republice obdobná jako v České republice, když společným základem jsou mezinárodní předpisy, zejména nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. 12. 2006, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II), přičemž podklady ve správním spise nasvědčují závěru, že o označení žalobce jako nežádoucí osoby a jeho zařazení do SIS II bylo rozhodnuto na základě žádosti ředitele polské daňové a celní správy, aniž by předcházelo jakékoli rozhodnutí ohledně zákazu vstupu či pobytu žalobce na území Polské republiky či rozhodnutí o označení žalobce jako nežádoucí osoby.

23. Soud shledal, že oba správní orgány vůbec nezkoumaly, zda existuje nějaké rozhodnutí, které by žalobci v říjnu 2018 zakazovalo vstoupit či pobývat na území Polské republiky, a zda tedy porušil žalobce polské imigrační předpisy při vstupu a pobytu na území Polska. Takové zjištění je významné z hlediska naplnění hypotézy právní normy § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Samotná okolnost, že žalobce byl označen jako nežádoucí osoba, neznamená ve světle výše nastíněných skutečností, že by se žalobce dopustil porušení polských imigračních předpisů, když vstoupil v říjnu 2018 na území Polské republiky. To platí tím spíš, že žalobce již v odvolání a posléze i v žalobě tvrdil, že o svém označení za nežádoucí osobu a o údajném správním orgány předestíraném zákazu vstupu a pobytu na území Polska vůbec nevěděl. Za popsané situace s ohledem na výše uvedené skutečnosti soud opětovně konstatuje, jako již uvedl výše, že skutkové zjištění obou správních orgánů, že žalobce porušil právní předpisy Polské republiky upravující vstup a pobyt cizinců na území Polska, když žalobce dle správních orgánů nerespektoval předchozí rozhodnutí o zákazu vstupu a pobytu na území Polské republiky, nemá oporu ve správním spise. Soud tudíž shledává uvedenou žalobní námitku důvodnou.
24. Žalobce dále namítal, že správní orgány nezohlednily důkazy, které předložil, a to rozhodnutí polských orgánů činných v trestním řízení, které dospěly k závěru, že žalobce se žádné trestné či správně-deliktní činnosti nedopustil, přičemž v tomto směru prý

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaný nevypořádal odvolací námitky žalobce. K uvedeným námitkám soud shledal, že skutečně žalovaný ani správní orgán prvního stupně k rozhodnutím polských orgánů činných v trestním řízení de facto nepřihlédl, když správní orgán prvního stupně pouze uvedl, že sice trestní řízení ohledně žalobce byla zastavena, nicméně nadále trvá záznam žalobce v systému SIS II. Žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval z rozhodnutí o navrácení žalobce pasáž, ve které se uvádí, že „*byl zajištěn bohatý a vyčerpávající důkazní materiál, na jehož základě je odůvodněné konstatování, že účastník jednoznačně naplňuje podmínky dle čl. 302 odst. 1 bod 9 polského zákona o cizích státních příslušnících ze dne 12. 12. 2013, ve znění pozdějších předpisů, že celkový obraz signalizuje, že účastník z daňového hlediska nesporně poškodil zájmy Polské republiky...*“ Soud však konstatuje, že žádný ze správních orgánů nevzal v úvahu, že rozhodnutí o navrácení žalobce bylo vydáno velitelem Úřadovny Pohraniční stráže v Lodži dne 6. 3. 2019, přičemž jedno z výše zmiňovaných trestních řízení ohledně žalobce bylo zastaveno rozhodnutím vydaným jen o 2 dny dříve, tedy 4. 3. 2019, na kterém je doložka Okresní prokuratury v Pabianicích, obsahující souhlas se zastavením trestního řízení, datovaná dne 13. 3. 2019. Ve výše zmiňovaném rozhodnutí o navrácení žalobce ze dne 6. 3. 2019 není žádná zmínka o zastavení trestního řízení ohledně žalobce, neboť pochopitelně s ohledem na časové souvislosti nemohl velitel Úřadovny Pohraniční stráže v Lodži v době, kdy rozhodoval o navrácení žalobce, vědět o zastavení trestního řízení. Ostatně v rozhodnutí o navrácení žalobce není zmíněno ani žalobcem doložené rozhodnutí o zastavení trestního řízení ze dne 28. 7. 2015. Pro rozhodnutí o navrácení žalobce bylo pro polské orgány podstatné naplnění důvodu pro navrácení, přičemž jedním z důvodů byl záznam v systému SIS II ohledně označení žalobce jako nežádoucí osoby. Tato skutečnost sama o sobě postačovala pro vydání rozhodnutí o navrácení žalobce, nicméně tato skutečnost nic nevypovídala o tom, zda žalobce porušil polské imigrační předpisy tím, že v říjnu 2018 vstoupil a pobýval na území Polska, jak už soudem bylo uvedeno výše.

25. Soud dále konstatuje, že správní orgány měly povinnost zkoumat, zda je jejich rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce správně poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39), definující kritéria, která musí správní orgány zkoumat při posuzování přiměřenosti rozhodnutí, přičemž mimo jiné je třeba zkoumat povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem). Soud shledal, že správní orgány se sice zabývaly veřejným zájmem, avšak nevzaly v úvahu žalobcem předložené důkazy, když vycházely pouze z rozhodnutí o navrácení žalobce, ve kterém byla popisována údajná protiprávní činnost žalobce. Dle názoru soudu bylo třeba, aby rozhodnutí o navrácení žalobce posuzovaly správní orgány právě s přihlédnutím k tomu, že teprve po vydání rozhodnutí o navrácení žalobce vyšlo najevo, že došlo k zastavení trestního řízení ohledně žalobce. To však správní orgány neučinily. Z podkladů ve spise není zřejmé, zda dvě rozhodnutí o zastavení trestního řízení předložená žalobcem pokrývají v plném rozsahu údajnou protiprávní činnost žalobce popisovanou v rozhodnutí o navrácení žalobce. Teoreticky vzato nemůže soud vyloučit, že probíhá v Polsku nějaké další trestní či jiné řízení ohledně žalobce, které by mohlo mít vliv na posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska závažnosti dotčeného veřejného zájmu. Tyto skutečnosti však správní orgány nezkoumaly.
26. Žalobce namítal, že dvěma rozhodnutími o zastavení trestního řízení prokázal, že se žádné protiprávní činnosti na území Polska nedopustil. Soud přisvědčuje této žalobcově námitce. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v tom směru, že správní orgány nepostavily najisto skutečnost, zda se žalobce dopustil nějaké protiprávní činnosti na území Polské republiky. Podklady ve správním spise (dvě rozhodnutí o zastavení trestního řízení) dle názoru soudu dávají spíše oporu pro závěr, že žalobce se žádné protiprávní činnosti na území Polska nedopustil, což by měly správní orgány, nevyjdou-li najevo v dalším řízení jiné skutečnosti, zohlednit při posuzování přiměřenosti rozhodnutí z hlediska závažnosti dotčeného veřejného zájmu České republiky. Jestliže se žalobce nedopustil protiprávní činnosti na území Polské republiky, nelze jen s ohledem na označení žalobce v systému SIS II jako nežádoucí osoby považovat za přiměřené zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu v České republice. To platí obzvláště za situace, kdy zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že žalobce byl označen polskými orgány jako nežádoucí osoba právě s ohledem na své trestní stíhání v souvislosti s jeho působením ve společnosti CARI sp. z o. o, přičemž trestní stíhání žalobce bylo následně zastaveno s tím, že se žalobce stíhané trestné činnosti nedopustil. Ostatně jak plyne z výše citovaných dokumentů, žalobce byl dle údajů ve zprávě Policejního prezidia ČR označen za nežádoucí osobu a vložen do systému SIS II na základě žádosti vedoucího celní správy dne 16. 8. 2018. Trestní řízení ohledně žalobce bylo následně zastaveno rozhodnutím Celního a finančního úřadu v Lodži.

27. S ohledem na výše uvedené skutečnosti je zřejmé, že správní orgány se nezabývaly otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska závažnosti dotčeného veřejného zájmu s přihlédnutím k existenci dvou žalobcem předložených rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení o zastavení trestního řízení ohledně žalobce. Posouzení uvedené právní otázky je tak ze strany správních orgánů neúplné, přičemž žalobce na tyto nedostatky právního posouzení poukazoval v odvolání, avšak žalovaný jeho námitku de facto nevypořádal, žalobcem předloženými rozhodnutími o zastavení trestního řízení se nezabýval, pročez považuje soud napadené rozhodnutí žalovaného v uvedené části za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
28. Lze tedy shrnout, že správní orgány dostatečně nezjistily skutečný stav věci, tedy zda žalobce porušil polské imigrační předpisy, zda existuje nějaké soudní či správní rozhodnutí, které by v říjnu 2018 zakazovalo žalobci vstup a pobyt na území Polska a zda se žalobce dopouštěl na území Polské republiky nějaké protiprávní činnosti, přičemž skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění dokazování, jak bylo podrobněji rozvedeno v předchozích bodech odůvodnění tohoto rozsudku. Rozhodnutí žalovaného je v části týkající se posuzování přiměřenosti rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, jelikož žalovaný nepřihlédl k důkazům předloženým žalobcem a nevypořádal se v tomto směru s odvolacími námitkami žalobce.
29. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Vzhledem k tomu, že zjištěné vady se projevíly již v řízení před správním orgánem prvního stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také jeho rozhodnutí. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Bude na žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně, aby uvážil, zda s ohledem na skutečnosti uvedené soudem výše s přihlédnutím ke stávajícím podkladům ve správním spise je vůbec účelné pokračování tohoto správního řízení, které bylo zahájeno z moci úřední. V případě kladného závěru je třeba postupovat ve směru naznačeném soudem v předchozích částech odůvodnění tohoto rozsudku.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Soud nepovažoval za potřebné zabývat se dalšími žalobními námitkami, neboť je to nadbytečné za situace, kdy soudem byly shledány nedostatky ve zjištěném skutkovém stavu a částečná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, přičemž dochází z uvedených důvodů ke zrušení rozhodnutí obou správních orgánů.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku. Soud nepřiznal žalobci náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jelikož s tímto návrhem nebyl žalobce úspěšný.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. března 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)